

כלה כי ופי' מלכות
ביאה מקדש ס' ו' ופי'
מח' מיתות הלכה י'
ס' ד מ'י' פ'ד מ'ח'י'
ק'ס כלס 3 :
ס'ה ד מ'י' פ'ד מ'לכות
ביאה מקדש ס' ו' :
ס' ה מ'י' פ'ד מ'לכות
מיתות הלכה י' :

במועדו מאי עבדי ביה דלדידיה כיון
שאיז רוב טורחין לה מידחו
טמאים לפסח שני : **נדר** דמו ואח"כ
בקונטרס שהוא עומא הדם או הבשר
וקשה לריב"א דבטומאת בשר ע"כ
לין לא מרלה לאכילה אלא לפטור
מפסח שני וכמ"ד האיך מרלה על
אכילות וכו' נתן דלא בעי אלא גברא
דחוי ואח"כ טרע הא טרע ואח"כ מרק
לא מרלה לין והיינו לפטורו מפסח
שני וע"כ הא דלא מרלי היינו מדרבנן
מדמפליג בין שוגג למזיד וכן אמר
בהאשה רבה (נמוט דף י' וסס) והכי
מחייבי ליה רבנן בפסח שני כיון
דמלאורייתא פטור הוי חולין בעורה
ועוד הא לעיל (דף עה:) תנן נטמא
בשר וחלב קיים אינו זורק את הדם
והיינו מדרבנן דמוקי לה כרבי נתן
וא"כ הא דדייק רב לעיל אס זרק
הורלה היינו אפילו מדרבנן וטרע
קודם זריקה מיירי מוקדמור לא
זרוק ונראה לריב"א דלא מיירי
מחגי' אלא בטומאת דם והא דדייק
בגמ' הא טרע ואחר כך מרק לא
היינו להחיר בשר באכילה אבל פטור
מלשכות פסח שני מיהו י"ס ליישב
פירוש הקונטרס דהא דקאמר האיך
מרלה היינו להקטיר האומרות הא
טרע ואח"כ מרק לא מרלה להקטיר
האומרות ופטור מפסח שני :

הוא הדין טרע ואחר כך מרק .
וא"כ ח"כ מאי דוחקיה דר'
שילא לחלק בין טומאה לזריקה כיון
דלאו דווקא קתני בטמיתין מרק
ואח"כ טרע ואומר ר"י דר' שילא
לאו אהך קושיא אמרה אלא אמאי
דפריך בהקומץ רבה (נמוט דף כה:)
אהך ברייתא דעל מה האיך מרלה
מזרייתא דקתני דם שנטמא וזרקו
בשוגג הורלה במזיד לא הורלה והכא
חסיק ליה אבז תירוצא דרבינא :
לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ .
וא"כ היכי שייך טומאת התהום
בשרץ והא לא מטמא אלא במוט
וטומאת התהום אינה בגלוי אלא
מכוסה וטמא בעפר כהבן או בלורר
כתניא לקמן (דף פה:) ויש לומר
כגון שהכניס ידו בעפר ונגע :
אי בנייר וכי ימות מת עליו אמר
רחמנא . תימה לר"י דילמא
לעולם בנייר ונפקא מינה אס שחט
קרבתו ונטמא דלא מרלי לין וכן
קשה בבבלי דקאמר אלא למ"ד
שומטין וזרקין כו' הא מכל מקום
נפקא מינה "אלא שחט פסחו
כפ"י ואומר ר"י דלא בעי למימר
הכי דא"כ תיפסוט דבזבחה גמירי
לא שנה צבעלים ול"ש צכה :
לאו

רבינו תנאל

ישראל היכא דאשפר
הכא לא אשפר חשיבין
ליה כאלו כול זבין :
שלישתן ש' ה' ר' י'
ושלישתן שפאי מתים
ושלישתן זבין אהון
פסאי מתים בראשון
לא עבדי גרילי זבין
על המזרחין והיו לה
פסאי מתים מיעוסא
ומיעוסא נדחין לפסח
שני בשני נמי לא עבדי
דובין ושפאי מתים
בשני שני הו' לוד בשני
רובא ורובא בשני לא
עבדי : **מתני'** הפסח
שנרק דמי ואחר כך
(נורק) [טרע] שחט
פסח הציץ מרצה וכו' .
ושחטא היא ואסיקא
היא הדין דאפילו
טרע שחט פסח
ואחר כך נורק הציץ
מרצה והאי דקאמר נורק
ואחר כך טרע איירי
דבעי מחגי טמא
הגוף אין הציץ מרצה
דאפילו נורק ואחר כך
טרע לא משום הכי
קתני רישא נורק ואחר
כך טרע : **נבטמא** טומאת
התהום הרי זה מרצה .
בעי רבי בר חמא כון
המרצה בקרבנותיהן
של ישראל הותרה לו
טומאת התהום או לא
ושחט רבא מהא דתאמי
רבי יהיא לא אמר
טומאת התהום שהציץ
מרצה אלא בסת בלבד
דייק מדרבנן בסת
בלבד ככלל דטומאת
התהום בשרץ לא
הותרה אלא לטמן
היה רב יוסף ואמר
לא לעיל כבעלים
דפסח ולמעוטי טומאת
התהום כוביה דלא
הותרה לין * ואקשינא
וטומאת התהום כוביה
לא (טמאת הציץ)
מרצה והנניא רבי ויסי
אמר שומרת יום כנגד
יום ששחטו וזרקו עליה

זבין עכשו נמנחו רוב ניבזר גריכין ו
רובת דניבזר בשני נח עבדי :
מתני' **פסח שזרק את דמו ואח"כ נודע שפסח טמא** . הפסח או
תורה אור
שהיה מרדחא שומאה לא מרדחא ומר סבר
אפילו שומאה נמי מרדחא איתמר *היו
שלישיתן זבין ושלישיתן מהורין ושלישיתן
טמאי מתים אמר רבי מני בר פמיש אותן
טמאי מתים אינן עושין לא את הראשון ולא
השני בראשון לא עבדי הגדילו זבין על
המהורים דלא עבדי בשומאה הוה ליה טמאי
מתים מיעוסא ומיעוסא לא עבדי בראשון
בשני לא עבדי נצפרו זבין עם טמאי מתים
דלא עבדי בראשון הוה להו רובא ורובא לא
מרדו לפסח שני : **מתני'** הפסח שזורק דמו
ואח"כ נודע שהוא טמא הציץ מרצה *נממא
הגוף אין הציץ מרצה *מפני שאמרו הגזיר
ועושה פסח הציץ מרצה על טומאת הדם
ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף נממא
טומאת התהום הציץ מרצה : **גמ'** טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק לא
מרצה ורמינהו *על מה הציץ מרצה על
הדם ועל הבשר ועל החלב שנממא בין
בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין
ביחוד בין בציבור אמר רבינא *טומאתו
בין בשוגג בין במזיד הורצה וזריקתו בשוגג
הורצה במזיד לא הורצה רבי שילא אמר
זריקתו בין בשוגג בין במזיד הורצה טומאתו
בשוגג הורצה במזיד לא הורצה אלא הא
דקתני בין בשוגג בין במזיד ה"ק נממא
בשוגג וזרקו בין בשוגג בין במזיד הורצה
והא דקתני דם שזורק ואח"כ נודע טעמא
דנורק ואח"כ נודע אבל נודע ואח"כ נורק
לא הוא הדין דאפילו נודע ואח"כ נורק והאי
דקתני נורק ואח"כ נודע משום דבעי למתני
סיפא נממא הגוף אין הציץ מרצה דאפילו
נורק ואח"כ נודע לא קתני רישא נמי נורק
ואח"כ נודע : נממא טומאת התהום וכו' .
*בעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהן
הותרה לו טומאת התהום או לא מי אמרינן
כי גמירי טומאת התהום בבעלים ככהן לא
גמירי או דילמא "בובחא גמירי לא שנא
ככהן ול"ש בבעלים אמר רבא ת"ש דתני
*רבי חייה "לא אמרו טומאת התהום אלא
למת בלבד מת למעוטי מאי לאו למעוטי
טומאת התהום דשרץ ובמאי עסקינן אי נימא
בבעלים ובמאן אי בנייר מי מהני ביה *כימבדק
ימות מת עליו אמר רחמנא אלא בעושה
פסח הניחא למאן דאמר *אין שוחטין וזורקין
על טמאי שרץ אלא למאן דאמר שוחטין
וזורקין על טמאי שרץ השתא טומאה ידועה
הותרה לו טומאת התהום לא כל שכן אלא
לאו ככהן ושחט מינה הותרה לו טומאת
התהום אמר רב יוסף לא לעולם בבעלים
התהום הותרה דביה וטומאת תהום דזיבה לא
מרצה *והתניא רבי יוסי ואמר שומרת יום כנגד
יום ששחטו וזרקו עליה
בשני

טומאת זיבה שהיא שבעת ימים ואין שומטים וזורקים עליו ואשמעינן רבי חייה דטומאת התהום דזיבה כגון זב צבעי שלו דלפק הוא שמה יראה היום ויסחור כל מה שמנה ספק לא יראה והרי הוא כטמא שרץ דחוי לאורחא והויא לה טומאת התהום ופסלה ביה :

המיינס כחב
דיל עמא]

זכמים כג'

לעיל עז' יומא
ז' יבמות כ'
מנמות סה'

זכמים מה'
מנמות עס'

זכמים כג'

[קמן פה:
פ"ש זכמים כג'
ע"ש חז"ל סג']

[לעיל סס'
זכמים]

מזי עז'

גליון
השנים
תוספת ד"ה
אין בנייר כו'